

K malému oknu do dvora
nemoci svojí přikovaná
vyhlížet chodím doktora.

Dole však stojí amfora
na které sedí černá vrána,
svůj vraní výsměch krákorá.

Sklem okenním horké čelo ochladím,
čím však zadržím slzy, co hloupě roním?
Vím, nechci víc, jen slyšet tě tu jít,
tím snad zastavit svůj pláč.

Stihla mě střela Amora,
teď po ní zeje ve mně rána,
které je třeba doktora.

Jsem jako puklá amfora,
na které sedí černá vrána,
svůj vraní výsměch krákorá.

Pukla jsem vzteky, tak to bývá,
někdo jde jen tak kolem, sotva ví,
že ranil láskou, zpátky se nepodívá
a vraní skřeky, ty to nespraví.

Asi mi chybí pokora,
že chci být hodně, hodně milována.
Snad je to příliš pro tvora,
který má okno do dvora!

Na kterém stojí amfora
a na ní sedí černá vrána,
která svůj výsměch krákorá.

Že jsem jak puklá amfora
znova a znova slepována.
A moje otevřená rána
a moje otevřená rána
marně čeká doktora!